

ΕΤΟΣ 66ον

18 Μαρτίου 2018

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 11 (3381)

ΠΡΟΣΘΕΣ ΗΜΙΝ ΠΙΣΤΙΝ!

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στήν ἐπιστολή του πρὸς Ῥωμαίους κάνει τὴν πολὺ λογικὴ παρατήρηση ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νά πιστέψεις σέ κάποιον –ἐν προκειμένῳ στὸν Χριστό– ἂν πρῶτα δὲν ἔχεις ἀκούσει τί ἔχει νά σοῦ πεί καί νά σοῦ προσφέρει· καί ἂν ὄχι τὸν ἴδιο, τουλάχιστον νά ἔχεις ἀκούσει ἄλλους νά μιῶνε γι' Αὐτόν· νά τὸν κηρύσσουν (Ῥωμ. 10,13). Μόνο ἀπὸ μιά τέτοια ἐμπειρία προσωπικῆς ἐπαφῆς, ἢ ἔστω μαρτυρία αὐτόπτη ἢ αὐτήκοου μάρτυρα, μπορεῖ νά δημιουργηθεῖ ἓνα κλίμα ἐμπιστοσύνης πρὸς τὸν κηρυττόμενο. Καί τότε ἀρχίζει ὁ ἄνθρωπος νά στηρίζεται ψυχικά, ἀρχίζει νά πιστεύει στὸν Χριστό. Πίστη σημαίνει ἐμπιστοσύνη. Ἡ πίστη αὐτὴ σὰ πρῶτα τῆς στάδια λέγεται εἰσαγωγικὴ καί ἀπέχει πάρα πολὺ ἀπὸ τὴν τέλεια πίστη, πού περιμένει ὁ Χριστός νά ἀποκτήσουμε πρὸς τὸ πρόσωπό του.

Ἄνοχὴ μέ ὄρια

Μέ μιά εἰσαγωγικὴ καί πολὺ ἀσθενικὴ πίστη πῆγε κι ἓνας ταλαίπωρος πατέρας τὸν δαιμονισμένο γιό του στὸν Χριστό καί τοῦ ἔλεε: «Τὸ παιδί μου ὑποφέρει. Ἄν μπορεῖς, κάνε κάτι». Ὁ Χριστός, ἀκούγοντας ὅτι προηγουμένως εἶχε πάει τὸ παιδί του στοὺς μαθητὲς του καί δὲν μπόρεσαν νά τὸ θεραπεύσουν, ἐξέφρασε –γιὰ πρώτη φορά μέ τόσο ἔντονο τρόπο– τὴν ἀγανάκτησή του μέ τὰ λόγια: «Ἦ, γενεὰ ἄπιστη! Μέχρι πότε θά εἶμαι μαζί σας; Μέχρι πότε θά σᾶς ἀνέχομαι;». Ὁ Χριστός δὲν ἀγανακτεῖ μόνο μέ τὸν πατέρα τοῦ δαιμονισμένου παιδιοῦ καί τοὺς μαθητὲς του, ἀλλὰ –ὅπως ἐπισημαίνει ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος– «ὄλων τῶν Ἰουδαίων ὀνειδίζει τὴν ἀπιστίαν»· καί προφανῶς ὄλων μας στηλιτεύει τὴ κληρὰ ἕως ἀνύπαρκτη πίστη.

Αὐτὸ τὸ διπλὸ «μέχρι πότε;» τοῦ Χριστοῦ δείχνει ξεκάθαρα ὅτι ἡ μακροθυμία του ἔχει ἡμερομηνία λήξεως. Καί ἀλίμονο ἂν ἀφήνουμε τὸν –ἄγνωστῆς διάρκειας– χρόνο τῆς ζωῆς μας νά περνᾶει χωρὶς καλλιέργεια γνήσιας καί στα-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Μάρκ. θ' 17-31)

Γενεά άπιστων;

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, γονυπετῶν αὐτῷ, καὶ λέγων· Διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς σέ, ἔχοντα πνεῦμα ἄλλο· καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ῥήσσει αὐτόν, καὶ ἀφρίζει, καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς Μαθηταῖς σου ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ ἴσχυσαν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ λέγει· Ὡ γενεά ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετε αὐτὸν πρὸς με. Καὶ ἤνεγκαν αὐτὸν πρὸς αὐτόν. Καὶ ἰδὼν αὐτόν, εὐθέως τὸ πνεῦμα ἐσπάραξεν αὐτόν, καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς ἐκυλίετο ἀφρίζων. Καὶ ἐπρωῶτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ· Πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; Ὁ δὲ εἶπε· παιδιόθεν. Καὶ πολλάκις αὐτόν καὶ εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν· ἀλλ' εἴ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ τό, Εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι. Καὶ εὐθέως κρᾶξας ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου, μετὰ δακρῶν ἔλεγε· Πιστεύω, Κύριε· βοήθει μου τῇ ἄπιστίᾳ. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ἐπισυντρέχει ὁ ὄχλος, ἐπέτιμησε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ, λέγων αὐτῷ· Τὸ πνεῦμα τὸ ἄλλο καὶ κωφόν, ἐγὼ σοι ἐπιτάσσω· Ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ, καὶ μηκέτι εἰσελθῆς εἰς αὐτόν. Καὶ κρᾶξαν, καὶ πολλὰ σπαράξαν αὐτόν, ἐξῆλθε, καὶ ἐγένετο ὡσεὶ νεκρός, ὥστε πολλοὺς λέγειν ὅτι ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτόν τῆς χειρός, ἤγειρεν αὐτόν, καὶ ἀνέστη. Καὶ εἰσελθόντα αὐτόν εἰς οἶκον, οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπρωῶτων αὐτόν κατ' ἰδίαν· ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐμβαλεῖν αὐτό. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελεῖν, εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. Καὶ ἐκεῖθεν ἐξελθόντες, παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οὐκ ἠθέληεν ἵνα τις γνῶ. Ἐδίδασκε γὰρ τοὺς Μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ ἀποκτανθεὶς, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

θερῆς πίστεως πρὸς τὸν Χριστό. Ἕνα τροπᾶριο ἀπὸ τὴν Ὀκτώηχο ἀντηχεῖ τό διπλό «μέχρι πότε;» τοῦ Χριστοῦ, καθώντας τὴν ψυχὴ μας νά ξυπνήσει καὶ νά ἀφήσει τίς ὀλέθριες ἀναβολές: «Ἔως πότε, ψυχὴ μου, ἐπιμένεις τοῖς πταίσμασιν; Ἔως τίνος λαμβάνεις μετανοίας ὑπέρθεις (ἀναβολή);».

Τί τρέφει τὴν πίστη;

Κατ' ἐξοκὴν ἔργα μετανοίας, δηλαδή διαρκοῦς στροφῆς καὶ ἐπαναφορᾶς ψυχῆς καὶ σώματος πρὸς τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἡ προσευχὴ καὶ ἡ νηστεία. Χωρὶς αὐτές τίς ἀσκήσεις, ἡ πίστη μας παραμένει –στὴν καλυτέρα περίπτωσιν– εἰσαγωγικὴ καὶ ἀσθενέστατη, ἂν δέν σβῆσει τελείως. Γιά νά δυναμώσῃ, χρειάζεται συνεχές πότισμα καὶ λίπασμα. Χρειάζεται πολλὴ τροφή καὶ καλλιέργεια, γιά νά θεριέψῃ καὶ νά μᾶς κάνει «ἰσχυροῦς ἐν πολέμῳ» (Ἐβρ. 11,34).

Τὸ εἶπε καὶ ὁ Χριστὸς στοὺς μαθητὲς του, ὅταν τὸν ρώτησαν γιὰτί δέν μπόρεσαν νά θεραπεύσουν τό παιδί: Γιά νά μπορεῖ κάποιος νά κάνει τό κορυφαῖο

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τόν καιρόν, κάποιος ἄνθρωπος προσῆλθε εἰς τόν Ἰησοῦν καί προσίπιπεν εἰς τὰ πόδια του, τοῦ λέει: “Διδάσκαλε, σοῦ ἔφερα τόν υἱόν μου, πού ἔχει πνεῦμα ἄλαλον. Ὅπου τόν πιάσῃ, τόν ρίχνει κάτω καί ἀφρίζει καί τρίζει τὰ δόντια καί γίνεται ξερός. Καί εἶπα εἰς τοὺς μαθητάς σου νά τό βγάλουν ἀλλά δέν μπόρεσαν”. Αὐτός δέ ἀπεκρίθη, “Ὡ γενεά ἄπιστη, ἕως πότε θά εἶμαι μαζί σας, ἕως πότε θά σᾶς ἀνέχομαι; Φέρετέ τον σ’ ἐμέ”. Καί τοῦ τόν ἔφεραν. Καί μόλις τό πνεῦμα τόν εἶδε, ἀμέσως τόν συνετάραξε καί ἔπεσε εἰς τήν γῆν καί ἐκυλιότανε καί ἀφρίζε. Καί ἐρώτησε τόν πατέρα του, “Πόσος καιρός εἶναι ἀπό τότε πού τοῦ συνέβη αὐτό;”. Αὐτός δέ εἶπε, “Ἀπό παιδικῆς ἡλικίας. Πολλές φορές καί στήν φωτιά τόν ἔρριξε καί στά νερά, διὰ νά τόν ἐξολοθρεύσῃ. Ἄλλ’ ἂν μπορῆς νά κάνῃς τίποτε βοήθησέ μας, σπλαγχνίσου μας”. Ὁ δέ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, “Ἐάν μπορῆς νά πιστέψῃς, ὅλα εἶναι δυνατά εἰς ἐκεῖνον πού πιστεύει”. Τότε ἐφώνησε ἀμέσως ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ καί μέ δάκρυα εἶπε, “Πιστεύω, Κύριε, βοήθησε τήν ἀπιστίαν μου”. Ὅταν δέ ὁ Ἰησοῦς εἶδε ὅτι μαζεύεται κόσμος, ἐπέπληξε τό πνεῦμα τό ἀκάθαρτον καί τοῦ εἶπε, “Τό ἄλαλον καί κωφόν πνεῦμα, ἐγώ σέ διατάσσω, ἔβγα ἀπό αὐτόν καί νά μή μῆς ποτέ πλέον μέσα του”. Αὐτό, ἀφοῦ ἐφώνησε καί τόν ἐσπάρραξε δυνατά, ἐβγήκε, τό δέ παιδί ἔγινε σάν νεκρός, ὥστε πολλοί νά λέγουν ὅτι πέθανε. Ἄλλ’ ὁ Ἰησοῦς τόν ἔπιασε ἀπό τό χέρι, τόν ἐσόκωσε καί ἐστάθηκε ὀρθίος. Καί ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐμπῆκε στό σπίτι, τόν ἐρώτησαν οἱ μαθηταί του ἰδιαιτέρως, “Γιατί ἐμεῖς δέν μπόρεσαμε νά τό βγάλωμε;”. Καί αὐτός τοὺς εἶπε, “Τό γένος αὐτό δέν εἶναι δυνατόν νά βγῆ μέ κανένα ἄλλο μέσον παρά μέ προσευχήν καί νηστείαν”. Καί ὅταν ἔφυγαν ἀπό ἐκεῖ, ἐπερνούσαν διὰ τῆς Γαλιλαίας καί ὁ Ἰησοῦς δέν ἤθελε νά μάθῃ κανεῖς τίποτε, διότι ἐδίδασκε τοὺς μαθητάς του καί τοὺς ἔλεγε ὅτι ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου θά παραδοθῆ εἰς τὰ χέρια ἀνθρώπων καί θά τόν θανατώσουν καί ἀφοῦ θανατωθῆ, τήν τρίτην ἡμέραν θά ἀναστῆθῆ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέηλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

ἔργο πίστεως, τό νά ἀντιπαραταχθεῖ δηλαδή καί νά νικήσει «τούς κοσμοκράτορες τοῦ σκότους, τὰ πνεύματα τῆς πονηρίας» (Ἐφεσ. 6,12), χρειάζεται θερμή προσευχή καί σωστή νηστεία. Κυρίως τὰ ἔργα τῆς προσευχῆς καί τῆς νηστείας τρέφουν τήν πίστην μας καί τήν αὐξάνουν, ἀφοῦ φυσικά ἐνδυναμωθοῦν μέ τή σταθερή καί χορταστική μελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Πῶς θά τόν ἐπικαλεστοῦμε μέ δυνατή πίστη, ἂν δέν τόν ἀφήσουμε πρῶτα Ἐκεῖνον νά μιλήσει ἀρκετά στήν καρδιά μας;

Παντοδυναμία ἡ πίστη

Μέ τέτοια τροφοδοσία ἡ πίστη μας μπορεῖ τόσο πολὺ νά δυναμώσῃ, ὥστε ὅλα νά εἶναι δυνατά γι’ αὐτή. «Πάντα δυνατά τῷ πιστεύοντι», ἀπάντησε ὁ Χρι-

18 Μαρτίου 2018: ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΗΣ ΚΛΙΜΑΚΟΣ)
Ἰωάννου ὀσίου συγγραφέως τῆς Κλίμακος. Κυρίλλου ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων
(† 386). Τροφίμου, Εὐκαρπίωνος καί τῶν σὺν αὐτοῖς μαρτύρων († 300).
Ἦχος: πλ. δ΄ – Ἑωθινόν: Η΄ – Ἀπόστολος: Ἑβρ. ς΄ 13-20 – Εὐαγγέλιον: Μρ. θ΄ 17-31.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 25 Μαρτίου, ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.
Ἀπόστολος: Ἑβρ. β΄ 11-18 – Εὐαγγέλιον: Λκ. α΄ 24-38.

στός στόν ὀλιγόπιστο πατέρα, ἀνατρέποντας τὸ δικό του μίζερο αἴτημα. Κατὰ τὸν χρυσορρήμονα Ἰωάννη, ὁ Χριστὸς ἤθελε νὰ τοῦ πεί: «Τόση δύναμη μοῦ περισσεύει, ὥστε –ἂν πιστεύεις ὅπως πρέπει– μπορῶ νὰ σέ κάνω, ἐσύ ὁ ἴδιος νὰ θεραπεύσεις, ὄχι μόνο τὸ παιδί σου ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἀλλοίους». Ἡ «τοσαύτη τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ περιουσία» φανερώνεται στὴ ζωὴ καὶ στὰ θαύματα τῶν Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Φανερώθηκε καὶ στόν αἰῶνα μας στὴ θαυμαστὴ περίπτωση, ὄχι πιστοῦ γονεῶς πού προσευχήθηκε γιὰ τὴ θεραπεία τοῦ ἄρρωστου παιδιοῦ του, ἀλλὰ ἐτοιμοθάνατου παιδιοῦ, πού θεράπευσε τὴ μητέρα του ἀπὸ τὴ θανατηφόρα ἀπιστία. Ἡ συγκεκριμένη μητέρα, μοπλιασμένη ἀπὸ τὰ φοιτητικὰ τῆς χρόνια μὲ τὰ κηρύγματα περὶ «τοῦ θανάτου τοῦ Θεοῦ», ἔχασε καὶ τὰ λίγα ψιχουλά πίστης τῆς, ὅταν γέννησε παιδί μὲ σοβαρότατο πρόβλημα ὑγείας. Φυσικὴ συνέπεια ἦταν νὰ ἀφήσει τὸ παιδί τῆς ἀβάπτιστο μέχρι τὰ δεκατρία τοῦ χρόνια, ὅταν τὸ ἴδιο τῆς ζήτησε νὰ βαπτισεῖ. Λίγο μετὰ τὴ βάπτισή του ἡ ὑγεία του χειροτέρευε ραγδαῖα. Καὶ ἐνῶ, τὴν τελευταία του μαρτυρικὴ νύχτα, ἡ μητέρα του φώναζε «ποῦ εἶναι ὁ Θεός; δὲν ὑπάρχει Θεός», τὸ παιδί –πρὶν ξεψυχήσει– τῆς ἀπάντησε: «Μανούλα, ὑπάρχει Θεός». Μὲ αὐτὴ τὴν τόσο λιτὴ ἀλλὰ καὶ τόσο συγκλονιστικὴ ὁμολογία πίστης ἔνα δεκατετράχρονο παιδί πεθαίνοντας «ἀνάσπασε» τὴ μητέρα του ἀπὸ τὸν τάφο τῆς ἀπιστίας. Καὶ τὴν ὀδήγησε σὲ συνειδητὴ ἔνταξη στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, στὴ χώρα τῶν ζώντων. Μεγάλια τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα!

Ἄρχιμ. Β.Λ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.π. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, σὴν ὁποία περιτοσιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θά ὀμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὄλο τὸν κόσμο μὲσω Διαδίκτυου: www.apostoliki-diakonia.gr
